

یک بام و دو هوا

صدام حسین دیکتاتور سابق عراق در روز اول عید قربان به دار آویخته شد. وی قربانی سیاست های توسعه طلبانه ای ایالات متحده امریکا گردید.

ایام عید قربان نزد مسلمانان جهان، ایام مقدسی است. روزهای از خود گذری و فداکاری و ایام مبارک که کینه و کدورت در این روزها به مهر و محبت و عفو و بخشایش جاه خالی می کنند. روزهای شادی و خوشی و دیدار از دوستان و آشنایان و آن عده از مسلمانان جهان که موفق به زیارت حج بیت الله شریف میشوند، در چنین روزهای مبارک در صدد آن میشوند تا دلی بدست آرند. چه گفته اند (**دل بدست آر که حج اکبر است** /// از هزاران کعبه یک **دل بهتر است**). دل بدست آوردن، دیدار از آشنایان و خویشان است و یا دست غریب و بیچاره و ناتوان را گرفتن. لبخندی بر لب آوردن و دست عطوفتی بر سر یتیم و بیوه ای کشیدن.

واما چرا مقامات امریکایی چنین روز مقدس را جهت به دارکشیدن رئیس جمهور یک کشور اسلامی در کشور خودش انتخاب کرده اند؟

فکر میکنم جواب روشن باشد. اندکی به عقب بر میگردیم:

زمانیکه قوای امریکایی به افغانستان حمله ور شدند (هفتم اکتوبر ۲۰۰۱) مصادف بود با ماه مبارک رمضان. کشور های اسلامی از امریکا تقاضا نمودند که به حرمت ماه مبارک رمضان از حمله بر افغانستان خودداری نماید چون مردم افغانستان همه روزه دار اند. اما مقامات امریکایی درست منتظر آغاز ماه مبارک رمضان بودند، یعنی در مقدس ترین روز های سال بالای افغانستان حمله ور شدند و صدام حسین نیز در مبارک ترین ایام به دار آویخته شد ....

از چند و چون این مسائل که بگذریم دیده میشود که مقامات مسؤول حکومت امریکا سیاست یک بام و دو هوا را تعقیب میکنند. در عراق صدام به جرم صدور امر کشتار یکصد و پنجاه نفر به دار آویخته میشود. دو سه نفر دیگر نیز به همین جرم به اعدام محکوم شده اند و تنی چند از مقامات بلند پایه رژیم بعث نیز به حبس ابد و حبس های طویل المدت محکوم گردیده اند. و اما در افغانستان دیده میشود که جنایتکاران جنگی مقامات بلند کشوری و لشکری را اشغال نموده اند. رشید دوستم (مشهور به گلم جم) یکی از این جنایتکاران جنگی است که بیشتر از دو دهه به قتل و کشتار هموطنان ما مشغول بوده است و آخرین جنایت او کشتار وحشیانه سه هزار اسیر طالب در یک روز در بین کانتینر های باری بود و بعد از آن چند صد نفر اسیر دیگر طالب را در قلعه جنگی پترول پاشیده و زنده به آتش کشید و در این کشتار وحشیانه عساکر امریکایی نیز حضور داشتند. اگر جنایات بی حد و حصر **اشتر جنرال** صاحب را بر شماریم مثنوی هفتادمن کاغذ خواهد شد. آیا مقامات امریکایی از این جنایات بیخبراند؟

جنایتکاران جنگی دیگر در افغانستان عبارتند از: رسول سیاف، برهان الدین ربانی، کریم خلیلی، گلبدین حکمتیار، ملا محمد عمر، قسیم فهیم، عبدالعلی مزاری، احمد شاه مسعود، جنرال نبی عظیمی اسدالله سروری، سلطان علی کشتمند، دستگیر پنجشیری، جنرال نورالحق علومی و ... که این لست سر دراز دارد. اینها بودند که کابل را به ویرانه مبدل ساختند و بیش از (۶۰،۰۰۰) شصت هزار از هموطنان ما را تنها و تنها در کابل به شهادت رسانیدند. اینها بودند که رقص مرده و رقص زنده را به اجرا درآوردند، اینها بودند که میخ به سر کوبیدن ها را رایج ساختند و اینها

بودند که زن و فرزند مردم را چور کرده و به ناموس شان نامردانه تجاوز کردند و.... و اما چرا مقامات مسؤول امریکایی اینها را به محاکمه نکشانیدند؟

اگرلا اقل شش نفر از این جنایتکاران به جرم جنایت علیه بشریت به محاکمه کشیده شوند، هر نفر باید به جرم قتل ده هزار افغان بیش از ده مرتبه به دار آویخته شود. در حالیکه اکثر این جنایتکاران به اشاره مقامات امریکایی در مقامات بلند کشوری و لشکری نصب گردیده و هنوز هم در صدد توطئه گری و تفرقه اندازی اند. از آقای بوش گله نیست ولی دلم به حال آقای کرزی می سوزد (آقای کرزی گفت که کشورش برای "مردم عراق آرزوی سعادت و خوشحالی و کامیابی" دارد.

اما وی تاکید کرد که این اعدام در امور افغانستان تاثیری ندارد.) خدمت آقای کرزی باید عرض کرد اینکه :

گوسفندی برد این گرگ مزور همه روز
گوسفندان دیگر خیره در او می نگرند

بلی آقای کرزی ! اعدام صدام حسین که باید لرزه بر اندام جنایتکاران جنگی در افغانستان بیندازد، با همین گفتار شما آب سردی بود بر آتشی که در جان شان افتاده بود. شما بار بار راپور های مقامات حقوق بین المللی بشر را بی اساس خوانده و از بازخواست در مورد طفره رفته اید. اگر صدام جنایتکار جنگی بود و به جرم صدور امر کشتار ۱۵۰ نفر به دار آویخته شد، شما در مورد سیاف ها و ربانی ها و فهیم ها و سروری ها و دوستم ها و امثال شان چه فکر میکنید؟

ولی فکر شما البته که جای را نمی گیرد همچنان که فکر (نوری ملکی) صدراعظم موجود عراق نزد مقامات امریکایی ارزشی ندارد، ورنه فکر نمی کنم او حاضر به اعدام صدام حسین در روز عید قربان می شد. و مقامات مسؤول امریکایی در مورد عراق و افغانستان سیاست یک بام و دو هوا را تعقیب مینمایند. اگر جنایت کاران جنگی مانند صدام حسین قابل محکمه و اعدام هستند، از این صدام حسین ها در افغانستان فراوان اند.

در آخراز قول (یغما) باید گفت :

گوش اگر گوش تو و ناله اگر ناله ماست
آنچه البته بجایی نرسد فریاد است

پایان